

Hiperràbia

Ferran Grau

Narratives

Hiperràbia

Narratives
167

© 2024 Ferran Grau

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció i de portada: J. Mauricio Restrepo
Disseny de portada: Felipe Román Osorio

La imatge de portada és un fragment del quadre
La ronda dels presos, de Vincent van Gogh,
basat en un dibuix de Gustave Doré.

Primera edició: gener de 2024
ISBN: 978-84-10112-03-2
DL B 21683-2023
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Hiperràbia

Ferran Grau

NOTA

L'any 1984 Proa va publicar *La taronja mecànica*, en una excepcional traducció de Jordi Arbonès, que va adaptar al català l'argot *nadsat*, el llenguatge que usaven els joves protagonistes. La novel·la, que havia publicat l'escriptor britànic Anthony Burgess el 1962, va ser portada al cinema nou anys després per Stanley Kubrick, convertint-se en una pel·lícula de culte que ha traspassat generacions.

Per a la novel·la que teniu entre les mans, l'autor ha creat l'argot *xeno* («estrany» en grec), inspirant-se en la tasca lingüística de Burgess —i d'Arbonès— i en el muntatge cinematogràfic de Kubrick. Cal confiar que el lector s'hi submergirà i s'hi acostumarà, com els ulls a la primera llum de l'alba. Per si hi troba més dificultats, s'ha inclòs un glossari xeno-català al final del llibre.

La malaurada història d'*Hiperràbia* es basa en fets reals, coneguts aquí com «el crim del caixer». L'autor agraeix la col·laboració directa de persones implicades. També Burgess va partir d'uns fets tràgics. En tots dos llibres hi ha una sinuosa indagació sobre el lliure albir, els límits de la moral comuna, la manipulació de les consciències i la possibilitat de redimir-se. En cap cas s'ha volgut fer una reconstrucció absolutament fidedigna dels fets.

UNI o trini

—Què els hi darem en els nois de la mare?

Érem jo, en Ludo, i els meus doua manelics, l'Uri i en Xapa, en Xapa que realment ho era, de xapa, i sèiem al Cibercafè, esprement-nos els bovarins per otxiar què faríem aquell vespre, d'un desembre malparit, obscur i glaçat, per bé que sec. El Cibercafè era un posto en el qual un s'hi anava a connectar al xat per bé que també servien refrescos, i potser vosaltres, oh germans meus, heu oblidat com eren aquests postos, ja que les circumstàncies canvien molt trinca avui dia, i tothom oblida molt de pressa, a banda que tothom porta la internet a les farfanyes. Bé, allò que hi servien eren refrescos o potser alguna andava més. No tenien permís per vendre licor, però aleshores tampoc hi havia cap reconsagrada llei que prohibís dissimular que la realitat del teu got era una vètxia beguda, la verda en dèiem, que un podia inguitir-la i que era una baveca millor que el rahat o el nolhoc o el craco, i que et proporcionava ben bé uns bons, tranquils i gorgantins minuts admirant Noz i la Seva Cort de Sants i d'Àngels

Celestials a l'espardenya esquerra, mentre tot de llums esclataven dins el teu mintet i atapeïen les orelles amb el grrrh grrrh grrrh dels *routers* o encaminadors. O bé podies inguitir la verda i fumar uns filips amb ganivets, com en dèiem nosaltres, i això t'esmolava i et posava a to per encarar aquella porqueria de les dotze-menys-cinc, i això era el que estàvem inguitint i fumant aquell vespre amb el qual enceto el meu bacap.

No dúiem les carteres plenes de banis, però tampoc hi havia vertadera necessitat de furar-ne, ni tampoc de loviturar algun ancià bacallot en un carreró i otxiar-lo plo-rant uuuh uuuh, mentre comptàvem el botí i el dividíem per trini, ni de fer-nos els hiperrabiosos amb algun anarquistot tremolós i vetxi que es fes el fanfarró, i ens argués arengues d'un tal Malatesta, o una baveca esquerranosa semblant. Tot i això, ho fèiem de tant en tant.

Els trini anàvem vestits a l'última moda, que en aquella època consistia en uns pantalons de camuflatge amples, una samarra de licra ben estretida als pectorals i que servia, com li serveix a un reconsagrat gall de plomall estarrufat, per marcar bé la nostra homenia. Després dúiem unes caçadores bombades, negres com la noapta, però amb el folre interior taronja taronja que feien tanta patxoca. Demés, germans meus, dúiem el parrós no pas llarg, i calçàvem unes botes ben gorgantines per clavar puntades plam plam.

—Què els hi darem en els nois de la mare?

No hi érem pas zetapetes al Cibercafè asseguts i aplegats i sempre guiant-nos per la consigna que fa: les nenes maques al dematí s'alcen i reguen el seu jardí. Hi ha-

via altres xenos que ens acompanyaven algunes noaptes com aquella. Eren quatre vipreds com nosaltres o, millor dit, trini vipreds, en Forces, en Quimo i en Notes, i una niquita, la Niàgara, la qual desitjava com la meva mossa i no sols com una d'aquelles fates amb la bussó pintada ben ampla per poliniar una mala estona o fer un trinca inpol·lit. En Forces, en Quimo i en Notes eren espantosament lletjos però eren lluitadors amb mala bava, verament gorgantins i uns asos de la bota. La Niàgara, feisum de nimfa com la Magdalena del santíssim Lloyd Webber, oh germans meus, sempre amb vestits curts, escotats i sense boccons, que evidenciaven uns ianuaris sanis, ens cantava, amb certa freqüència, les quaranta o seixanta malifetes amb la seva adulfa de batxillera.

—Què els hi darem en els nois de la mare?

La veritat, germanets, és que estàvem ben avorridots i va ser en Xapa, que feia estona que no muntxava ni espunia cap de les seves tropolles i nècies idees-de-bomber, qui va proposar fer una volteta i buscar una jarrera de diversió exterior:

—Marxem cantimplores!

—On? —preguntà l'Uri.

—Fora —va espunir en Xapa—. Fem una volta i otxiem que passa, oh germanets meus. Però sols exitem nosaltres trini, vanti Ludo, sinó baveges massa amb la Niàgara i l'Uri i jo ens quedem amb les ganes i orfes de cabdill.

—D'acord, vipreds —vaig espunir resignat—, però després tornem al Cibercafè amb la resta de xenos que l'elefant del parc diu que està malalt.

Així que els trini manelics ens vam immersir en la sòpia noapta hivernal i vam tirar carrer Brusi avall, i després vam tombar per Madrazo, i allà vam trobar allò que verament cercàvem, una folga per ipaguar aquella alta vesprada. Era un aparcament de motocicletes intercalades en bateria, d'aquelles que encara feien run run run, treien fum fum fum, ha nascut un minyonet ros i blanquet, i les conduïen empresaris tanois, amb aquelles vestimentes a les mil ratlles i les farfanyes plenes de banis dels seus papàs.

En Xapa, que ja feia un temps que muntxava amb la seva adulfa d'espinguet, va clavar un parell de puntades plam plam a la primera motocicleta, i llavors van ipaguar a caure una sobre l'altra, com l'efecte dòmino aquell que m'explicaren a l'astudi abans de l'expulsió de juny. Un escenari verament gorgantí que provocà unes queixes adzebrones del veïnat de Madrazo que, en aquell temps, dedicaven les noaptes a otxiar aquella tropolleria de televisió feta per petis de mitjana edat de la classe mitjana. De fons, se sentia:

—Marxeu d'aquest barri, minyons!

—Foteu el camp d'aquesta barriada, malfactors!

—Trucarem a la policia, delinqüents!

O fins i tot aquell pretèrit:

—Fills de puta!

Udols i més udols d'aquells burgesets acubats sortien expulsats de les balconades mentre l'Uri es dedicava a partir els miralls-retrovisors amb les seves garretes i fent aquell ho ho ho com de pallasso esperpèntic. I llavors va

baixar ben trinca cap al carrer, en batí i espardenyam, un moc calb brandant un paraigua i encarant-se a nosaltres amb molta acuba i poca vergonya.

—Estigui tranquil, senyor —li vaig espunir abans que pogués obrir la bussó—. Jo de vostè tornaria a la Llar perquè el desembre és congelat i va poc abrigat, i les bruixes es pentinen!

—La policia està a punt d'arribar. Aquestes bretolades no us poden sortir de franc, canalla del dimoni!

I era ben certa, com que hi ha llum del Sol i dels estels del firmament, l'amenaça d'aquell espadatxí amb paraigües, perquè vam ipaguar a urellar el xit-pluix dels autos-patrulla de la polítia i camatos ajudeu-nos vam sortir escopetejats d'allí un-doua un-doua.

Els ganivets dels filips i la verda ja ens estaven burxant d'una manera punyent i gorgantina mentre corriem pel gloriós Sant Gervasi baix i deixàvem enrere Madrazo i el veïnat despítat. No havíem fet cap remarcabil andava amb les motocicletes, ja ho sé, però la jornada nocturna tot just ipaguava, i no és pas la intenció del Vostre Humil Narrador demanar-vos sorrís per aquest primer fet tan ingenu, sinó per un de més futur.

Per això mateix, ens vam deturar a la plaça Molina esbufegant ronqui buf buf buf i l'Uri va proposar seure en una de les bancades per fumar el vetxi filtru que havia furat aquella tarda al seu tata. Necessitàvem uns minuts de contemplació pels nostres mintets de manelics barcelonins. Era com descansar al faldó de la muntanya màgica, encara que aquesta quedava més lluny, perquè entremig

hi havia els blocs i els edificis i en les seves cristes podíeu otxiar la dansa de la llum blava blava.

—Descanseu i fumeu, oh germans meus —vaig remugar—. Aviam quina una de següent en podem fer per calmar la nostra set de beatets.

Fent honor al seu gom, en Xapa va ipaguar a muntxar un tronat bla bla bla sobre com de desidiosa estava la metròpoli-ciutat plena de basterds i rastats i fins i tot jevreus. Tenia la bussó molt oberta i plena de saliva que xarrupava perquè no li regalimés barbata avall. Creieu-me, germans, era una baveca ben gorgantina otxiar aquell manelic ben dement i nebún, inguitint la seva pròpia bavera com un gos de presa. Aixecava el braç a tall de reverència nacionalsocialista, com tant ens agradava fer en aquells temps en què crèiem en un imperi pur i blanc i format per una raça categòrica.

Al cap d'uns minuts, quan encara estàvem tots trini avorridots a la bancada, va passar un auto esportiu a tot drap pel carril de Via Augusta, i jo vaig fer fer mutis a en Xapa d'aquell reconsagrat discurs polític per bé que necessari amb un labial xxxttt. Havia urellat, per Noz i el Gegant del pi ara balla ara balla, al sopi Andrew Lloyd Webber que sonava com les trompetes i els trombons dels àngels del Paradís des de l'estèreo d'aquell auto. Ressonava amb força l'adulfa d'aquella mocota de nas peculiar corejant i entonant la prodigiosa memòria de la tribu dels piscos.

—Calleu del tot del tot —vaig demanar als meus doua manelics que encara no havien entès el meu anterior petarelleig—. Això que s'urella en el vent s'ho val, com

també s'ho val contemplar al vanti nipó i el seu llum, foc i destrucció.

Però no era la melodia clàssica i original que tants cops havia fruit al meu cau d'habitació infantil; no ho era pas, germans. Era, sens dubte, la versió de la damisel·la de Sants que també apreciava amb una intensitat ben gorgantina. Unes jocatess que, verbigràcia del mestre Webber, Lloyd Webber, m'estrenyien la indu a l'altura de les entranyes i m'engrandien les dents, i es posaven erectes i del color de la lapta en figura metàfora perquè, germanets meus, oh, el vostre manelic no les té pas afilerades de naixement. I com si hagués inguïtat una bona dosi de la verda, otxiava els postos amb unes coloraines d'astudi bressol o parc d'atraccions. La música continuava surant per l'aire gèlid i jo la podia recitar:

*Dies i records d'infantesa,
mig de goig i tristesa
perquè no han de tornar.
Desentelo el cristall,
per tornar a viure els records,
i la boira no se'n va.
Somnis d'hores blaves i tendres,
i d'ocells que es van perdre
pels camins de l'enyor.*

L'auto s'estava aturat en el semàfor i vaig girar el caparró des de la bancada on hi reposaven els meus locaques. Dins, assegudets, un vipred amb la seva mocota, a

punt de catxitzar en un hotel de luxe d'aquests de l'Eixample esquerre. Es petonejaven els bibis i semblava que ho urellava, smuack smuack smuack.

Aquell diorama em va envair de gloriota i em va evocar el perx sogol i perfilat com el marbre de la Niàgara, nimfa i musa hel·lènica del Vostre Humil Narrador. En el meu somieig, la meva mansa predilecta duia una peruca de color porpra porpra encastada al llull, que li hauria costat trini o cinc setmanades pel cap baix, calculo jo, i un maquillatge adient (arcs de Sant Martí al voltant dels uites i la bussó pintada ben ampla amb un groc estrident estrident). Ella s'apropava i jo suggeria de bagatjar a pol·liniar una estona, tot deixant els pobres xenos al Cíber. I just quan la Niàgara acceptava un apoteòsic inpollit i es desempallegava de les seves quitis de Hello Kitty, un crit de tro de l'Uri acompanyat amb el seu ho ho ho de bursuc caragirat de circ em va despertar del meu film-metratge mental de sanio, del meu gorgantí quixot.

—Com crema aquest reconsagrat merder! —va fer saber mentre continuava tronxaxant com un vetxi vesànic.

Perquè, germans, aquell nebún furiós, per bé que manelic meu, havia tingut la pensada de cussar el seu filip mig consumit dins d'un contenidor de la plaça i ara, per Noz, cremava amb la fúria de l'avern i del dimoni escuat. Ja otxiareu, oh, com el foc no ens abandonaria mai més. Però sigueu pacients encara amb el Vostre Humil Narrador.

DOUA o quatre

La flamarada era ben alta i el fum fum fum, ha nascut un minyonet, era negre negre i feia una fortor on hi amirrosiaves els bolquers cagats, les llaunes de tomàquet i els rotlles de paper de les ucases plenes de papàs i nadons i les morganes vídues-de-diumenge-de-missa-d'una-i-acòlits-dels-coales.

I altre cop, sant tornem-hi, el veïnat otxiant aquella foguera de Sant Joan, en ple desembre, per les cristes i les balconades. Però aquesta volta, germans meus, ningú parà esment que els trini petitons de la bancada, o bé un d'ells i ben xucrut, n'era, o n'èrem, els principals responsables. I tan desaparebutts semblàvem en aquell moment d'aquella alimara, que ens vam quedar pacients i assegudets mentre se'ns escalfaven els partaments, i fèiem anar les glòssies tot comentat la jugada com els mocs de les ràdios, fent una tropolla retransmissió com allò de la saca, la passa, arriba a l'àrea, la centra i gol gol gol cargol treu banya.

—Què els hi darem en els nois de la mare? —va reprendre en Xapa.

—Manelic meu —vaig respondre—. Ho otxiem i quan estigui ben remullat i després murmuixat, seguirem el nostre camí en aquesta freda noapta on, recorda, ens esperen els altres xenos al Cíber.

I dit i fet, el foc pintava tot el posto de taronja taronja i vaig decidir treure una engruna de rahat per fumar un filip i experimentar els ganivets. Ben mirat, la tunfor de la foguerada dissimulava la tunfor del meu apoteòsic canut. I així podia reactivar la felingrès dedicada a la Niàgara i fer-la txaplar gorgantinament amb les meves atribucions de moc tanoi i gallard. Tot dins del meu bovarí, és clar.

—Hu hu hu —va despertar-me del meu quixot plaent en Xapa amb una sonora riallada.

El meu manelic picava ronqui les garretes esplax esplax esplax, com si fos al reconsagrat Liceu, perquè arribaven els bombers a fer una estona de barrila amb el contenidor. N'eren cinc o set, pel capbaix, germans meus. Mocs ben desenvolupats, severs en la dignitat del nevoia, amb aquella indu d'astronauta sobre els seus perxos ben conformatos. Baixaren del camió àgils com cabretes que salten salten salten, i amb gestos precisos empunyaren aquell mangueram per xipollejar ronqui i trinca el fogueró, que encara prenia amb acuba de dins de la panxota d'aquell contenidor ple de baveca.

No els va ser difícil per bé que tampoc no els va ser fàcil. La merdota i la sutzura del veïnat atiaven ben gorgantines i la fumarel·la era espessa espessa, i van necessitar una estona d'aigua a raig per calmar els ànims de la gola d'aquell drac.

—No us sembla una andava estranya que sols hagin vingut ells? —vaig espunir assenyalant els bombers que encara nevoiaven, i em mancava amb enyor la presència de les llums nyia nyia nyia de la politia.

—A qui esperaves, frai Ludo? —va preguntar-me l'Uri, que tenia els uites clavats com punyals a les maniobres dels apagafocs.

—Potser esperaves aquella niquita? La Niàgara gara gara gara? —va afegir fierament en Xapa.

—Trop i malparit! Ni una sola jocata de la Niàgara vull que surti mai més per la teva putere bussó! —vaig argar ben ronqui i encarant-me a ell.

—Sorris, tanoi Ludovic —va respondre suau com un xaïet en Xapa—. No n'era pas la meva intenció d'ofendre sa vostra majestat i manelic predilecte.

I com si hagués passat un àngel-flor, dels que m'omplien els narius i em feien fer atxim atxim atxim, vam tancar les nostres bussons i vam girar els nostres bells llulls per focalitzar tota la nostra atenció, de nou, en l'extinció d'aquell incendi de mitjanoapta. Llavors, vaig otxiar bé l'aigua dels senyors bombers i vaig recordar el dia que vam fer una visita a la cofis de correus per llaurar una jarrera de l'esplèndida hiperràbia.

Devia ser l'estació primaverat perquè no recordo que fes el reconsagrat fred hivernal. Aquella gesta la vam fer sols l'Uri i el Vostre Humil Narrador, ja que, pel que recorda el meu mintet, el manelic Xapa havia hagut d'acudir a algun posto de Saragossa, per bé que en aquella metròpoli-ciutat aragonesa hi residia el seu tata des de feia anys i panys.

Glossari xeno-català

acorroça baralla
acorroçar-se barallar-se
acuba enuig, ira
acubar-se enutjar-se
acubat enutjat
adoperar entendre
adulfa veu
adunança forat
adzebró extraordinari
aenant tibat
afaiçonar recollir
afeciar ferir
amiosir ensumar
andava cosa
argar cridar
astudi escola

bacallot individu
bacap conte, història
bacupar percebre, sentir
bagatjar caminar, anar
bamirós olfacte
bani diner
bantar matar

barb coll
barbat mascle
basterd malparit
basuco presoner
baveca merda
beatet borratxo
beti xavala, noia
bibí llavi
bibliotec biblioteca
bimbo pa
bocó botó
bombolç dolç
bovarí cervell
buró consell, ordre
bursuc toixó
bussó boca

cagati ric
camato cama
camatorir-se anar-se'n
catxitxar cardar
ceasca tassa
cleie clau
coala sacerdot

cofis oficina
coratar rentar
craco droga
crimar tustar
crista finestra
culir caminar
cumperar comprar
curajuls tripes
cussar llençar
cuvantar dur, conduir

dastrujir destrossar
dentis dents
diàvol casc
doua dos
draivar conduir
dreng timbre

ecs horror
escarpinaire esgarrapaire
escarpinar esgarrapar
escump car, valuós
esfunar agafar
eslipar dormir
espunir dir
estralla arma de foc
estropi esquitx
exitar marxar

farfanya butxaca
fata dona, noia
felingrès imaginació
feisum cara
fierament sarcàsticament
filip cigarret
filtru tabac

frai germà
furar robar

gans sang
garreta mà
gloriosa alegria
glòssia llengua
gom nom
gorgantí meravellós

holentot mal, dolent

ianuari generós
indu roba
ingritòria preocupació
inguitir beure
inpollit coit
inquiosa presó
inserviciu inútil
ipaguar començar

jarrera mica
jevreu jueu
jocata paraula

labè·lica batussa
lant cadena
lapta llet
locaca maluc
llull cap
lovit garrot
lovitur cop
loviturar colpejar
lucar mirar
lumina barrera

manelic camarada
martinada sabata
matre ventre
mersdi brut
mestecar endrapar
mintet enteniment
miquelet agent de policia
miqui bocí
moc tipus, individu
mocota dona
montseta dona vella
morgana anciana
morocanós ronyós
moscar trucar, picar
muma mare
muntxar xerrar
murmuixar eixugar

nebún boig
nevoia treball
nevoiar treballar
niquita noia, dona
noapta nit
nolhoc droga
Noz Déu

ofiter delinqüent
olearis ulleres
oqui bo, bé
orxat espatlla
otxiar veure
ovellós sorollós

palari barret
palli pota
palpatar enxampar

parrós cabell
partaments testicles
pàznic guàrdia
perx cos
peti individu
piperna dona
pisco gat
pitx bec
plas ganivet
poliniar copular
politia policia
posto lloc
pretòria banda
princeie clau mestra
putere pudent

quascar morir
quilla navalla
quitis calces
quivi moneda
quixot somni
quixota son

rahat droga
raspunar preparar
rastat malalt
remarcabil notable
rescudell llest
restfo coixí
rom cabellera
ronqui fort

safranòria minestra, teca
sani pit
sanio cinema
serviciu útil

sicre sucre
sogol nu
sopi gran, excels
sorris disculpes

talia cintura
tanoi jove
tare te
tata pare
teribil terrible
tolfes pantofles
torsqui bord, bastard
trinca ràpid
trini tres
tronxaxa rialla
tronxaxar riure
tropoll estúpido
tropolleria ximpleria
trumfota patata
tunfor pudor, olor
txaplar xisclar

ucasa casa
uite ull
uni u
unt mantega
urella orella
urellar escoltar
usperiat espantat

vanti petit
veç toix
velocar ocórrer
vetxi vell
viata vida
vipred noi

xeno adolescent
xit-pluix soroll
xucrut foll

zetapeta sol, soledat